

tomu, kdo zavinil rozvod, při rozluce prominul vinu. I zde se manželství rozlučuje na základě rozvodového rozsudku a do usnesení přejímá se výrok o vině. Je tedy jasno:

Při rozluce podle § 16 je důvodem nepřekonatelný odpor a nic víc.

Při rozluce podle § 17 je důvod identický s důvodem rozvodu.

Při rozluce podle § 16 je proto výrok o vině logicky a věcně nemožný.

Při rozluce podle § 17 je samozřejmý a zákonem výslovně soudu uložen.

Ale nejvyšší soud argumentuje: »I když se na základě rozsudku povolujícího vinu jednoho manžela žádá za rozlučku podle § 16 (a nikoli 17) zák. rozl., jsou tu tytéž důvody pro to, by se výrok o vině převzal do usnesení rozlučky vyslovujícího, jako v § 17 z. rozl., a proto ustanovení tohoto § o převzetí výroku o vině dlužno užítí v případě § 16 obdobně (!). — — — K tomu dlužno nejen odkázati na návrh první stížnosti — — — ale hlavně na předpis § 17 rozl. zák., kde převzetí výroku o vině do povolení rozlučky předepsáno jest kategoricky, takže musí soud výrok ten převzítí ex offa a nečekati teprv na návrhy, takže když v tomto případě tohoto předpisu užítí jest obdobně, musí ho užito býti rovněž ex offa a výrok nižších stolic býti tedy doplněn, jakmile věc k stoličce dostala se přípustným a včas podaným opravným prostředkem«.

Nemusím podotýkati, že analogické užítí ustanovení § 17 o vině na § 16 je logicky naprosto zvráceno a přiči se všem základním zásadám interpretačním. Vzhledem k § 19 novely manželské bude ve mnohých případech tato směrnice nejvyššího soudu neškodná. Ale uvážíme-li toto rozhodnutí ve vztahu k zákonu pensijnímu, kterým se zde zabýváme, vidíme v perspektivě celé pole škod, které může způsobiti nesprávný výklad zákona — stane-li se vzorem pro praxi nižších instancí. Pro nic a za nic, nesprávnou a nemožnou analogií, hřešící proti jasnému obsahu zákona, může býti řadě rozloučených žen zkonfiškován nárok na pensi, trpce vyslouženou, a získanou i těžce pocítěnými úsporami, které po léta byly sráženy s platu (ať formálně nebo skrytě — docházejíce výrazu ve výši mužova služného). Nebylo by lépe vynechat z pensijních zákonů zmínku o vině — nebo aspoň o spoluvině na krisi manželství? Nemohla by konečně spravedlnost, doplněná soucitem zvítězit nad chmurnou přísností ctnostníků?

Snad tu spolurozhoduje zřetel ke druhé ženě. Ale ta zpravidla přichází do lepších poměrů, protože muž má začátky své dráhy za sebou. Poskytuje se jí poměrná část pense podle toho, jak dlouho bude v manželství. Vdávajíc se, ví co jí v otázce pense čeká a musí s tím počítat (prvá žena při sňatku věřila v doživotní trvání manželství a sotva myslila na účinky rozvodu a rozluky). A konečně: proč má peněžně získat následkem neštěstí své předchůdkyně — že prohrála spor rozvodový nebo rozlukový?

Pensijní zákon pro veřejné zaměstnance musí i tyto věci rozřešit. Bude to těžký úkol — ale záslužný. Velká radost by byla z toho, kdyby nad dnešní zákon pokročil kupředu — velký smutek, ustoupí-li s dobytých posic dozadu.

Dr. H. Patsch:

Čsl. judikatura ve věcech finančních vzhledem k společnostem s r. o.

Materialie:

§ 115. zák. o spol. s r. o.
ze dne 6. března 1906 č. 58 ř. z.: odstavec I.

Společnosti, jejichž základní kapitál činí nejvýše 1,000.000 Kč, jsou podrobeny všeobecné dani výdělkové. Společnosti s kapitálem více než 1,000.000 Kč jsou podrobeny zdanění jako akciové společnosti (II. h.) s výjimkami dle odstavce IV.

Základní kapitál obsahuje veškerý v podniku trvale na zisk uložený kapitál, zejména kmenový kapitál ve společenské smlouvě ustanovený, vypůjčené kapitály na prioritní obligace neb jiné dílčí dlužní úpisy nebo na hypotekární zjištění, jakož i kapitál od společníků kromě kmenového vkladu k obchodování trvale věnovaný. Odstavec IV. — změny proti zdanění akciových společností:

1. Dary osobám k společnosti nenáležícím smějí býti odečteny při výpočtu rozvahových přebytků. Naproti tomu bezplatná věnování společníkům neb členům jejich rodiny, jakož i taková věnování, která se učiní společníkům samým za jejich činnost při provozování obchodu společnosti, nesmějí zkracovati berní základ, pokud se týče buďte do něho započteny.
2. Zaplacené úroky z kapitálů, na hypotekární zjištění, avšak nikoli na prioritní obligace nebo na jiné dlužní úpisy dílčí vypůjčených, činí u společnosti s obmezeným ručením přípustnou položku srážkovou. Avšak do berního základu buďte započteny ty obnosy, kterých se upotřebí k zúrokování kapitálů, společníky samými v jakékoli formě zapůjčených, pokud jsou částmi základního kapitálu (odstavec I. alinea 2).
3. Do berního základu nebudíž pojat obnos, kterého bylo upotřebeno z provozovacích výsledků obchodního roku, aby byla uhrazena ztráta podle ustanovení zákona o daních osobních vypočtená, v obchodním roku rozvahový rok bezprostředně předcházejícím vzniklá.

Zákonem ze dne 15. dubna 1920 č. 271 Sb. z. zrušeny §§ 115. a 116. zák. ustanoveno, že pro zdanění společností s r. o. platí počínajíc berním rokem 1920 tytéž zásady, podle nichž se zdaňují společnosti akciové, při čemž ukládacím kapitálem pro výpočet 1% základní sazby rozumí se splacený kmenový kapitál s příplatky podle § 72. a nezaplacený dluh z prioritních obligací.

Zdaňovány jsou tedy od té doby společnosti základem 10% sazbou.

Zákon ze dne 25. října 1896 č. 220 ř. z.

§ 93. odstavec I.

Ryzím výtěžkem jsou, s výhradou ustanovení §§ 94. až 99., rozvahové přebytky bez rozdílu, zda rozdělují se jako úroky, dividendy, tantiémy nebo pod jakýmkoli jiným jménem nebo jakoukoli výměrou, zda ukládají se do fondů rezervních, zda přenášejí se na účet příští nebo zdali upotřebí se jich způsobem jiným.

§ 94. odstavec 1.

K rozvahovým přebytkům budete připočteny ty částky v nich neobsažené, kterých bylo z výtěžků provozovacích roku obchodního upotřebeno v některém z účelů v předcházejícím paragrafu výslovně výtčených nebo k některému účelu následujícímu:

- c) aby zúrokovány byly kapitály v podniku v akciích, v prioritních akciích, v závodních vkladech, ve společenstevních podílech, ve vkladech komanditistů a pod. uložené, jakož i kapitály, které na prioritní obligace nebo na jinaké dílčí úpisy dlužní nebo na hypotekární zjištění jsou půjčeny, pokud jsou částmi kapitálu zakládacího, avšak kromě těch v § 95. lit. e) uvedených částek, které k tomu byly vynaloženy, aby zúrokovány byly zástavní listy nebo komunální obligace statutárně uhrazené;

§ 95.

Naproti tomu do základu pro zdanění nebudete pojímány následující položky p. s. t., jestliže by bez toho již nebyly odečteny při výpočtu přebytků rozvahových, budete z rozvahových přebytků sráženy:

- e) všechny pasivní úroky podnikem zaplacené, pokud v § 94. lit. c) není výslovně nařízeno, aby pojata byly do základu pro zdanění; tedy zejména od podniku zaplacené úroky lombardní a eskomptní, úroky z vkladů úsporných, deposit, vydaných poukázek, pokladničních, prostě upsaných půjček; dále úroky, které dány byly za zástavní listy nebo komunální obligace statutárně uhrazené a skutečně vydané;

§ 6. v. l. nař. z 24. června 1920 č. 403.

Při smlouvách společenstevních vztahuje se poplatní a ohlašovací povinnost na společnost uzavírané dle obchodního zákona, nevztahuje se tedy zvláště na společnost uzavírané dle občanského práva, podléhající poplatku pouze tenkrát, byla-li o nich sepsána listina.

I. Úroky z kapitálů společníky do společnosti zapůjčených.

Starší judikatura vzhledem k § 94. c. zák. z 25. října 1896 č. 220 ř. z. trvá na výkladu, že k úrokům z takovýchto trvalých zápůjček nelze přihlížeti jako k odčitatelné srážce, jelikož nejde o pravé zápůjčky (§ 95 e), nýbrž o trvale do podniku vložené kapitály, tedy o obchodní vklady společníků, vložené do podniku na dobu stálou, jež činí část základního kapitálu (§ 115. I. 2. z. o sp. s r. o.).

Nález z 28. dubna 1922 — 5146 — 506 B f.

(A B C D společníky společnosti s r. o., A B současně společníky komanditní společnosti tuto financující) pokládá podle § 115. I. 2. i zápůjčky kontokorrentní za kapitál v podniku trvale uložený.

Nález z 5. prosince 1923 — 20587 — 1581 B f dovozuje, že za obchodní vklad podle § 94 c jest považovati každý kapitál společníky k účelům podniku věnovaný, bez ohledu, stalo-li se tak na dobu stálou, neb vymýnil-li se vrácení vkladu později.

Nález z 21. ledna 1925 — 13872/24 — B 2293 f rozlišuje, byla-li zápůjčka určena na dobu stálou neb přechodnou.

Taktéž ještě nález z 9. prosince 1925 — 23384 — B 2866 f stojí na stanovisku § 94 c, rozlišuje, zda zá-

půjčka byla stálou, a jelikož v případě tom jednalo se o kontokorrentní účet, bylo žalobě dáno místo.

Ale již nález z 1. října 1926 — 19309 — B 3345 f (půjčky várníků společnosti s r. o.) zápůjčky tohoto druhu nesubsumuje pod 94 c a přiznává, že ustanovení tohoto paragrafu má na mysli pouze úročení vkladů societerních, totiž takových, které učiněny byly na základě povinnosti, plynoucí ze smluvní povinnosti.

Taktéž nález z 6. října 1926 — 11734 B 3348 f (dřevní průmysl, sp. s r. o. — pcto 2,073.31950).

Nález z 10. září 1927 — 17342/26 — B 3798 f zcela jasně potvrzuje, že § 94 c týká se pouze úročení vkladů societerních nebo úročení dílčích dlužních úpisů, priorit neb hypotekárních pohledávek, nikoliv ale úroků z jiných zápůjček, tedy ani zápůjček společníků, při čemž jest nerozhodno, jsou-li krátkodobé neb dlouhodobé.

Dnešní stav:

Podle § 78 c) zákona ze dne 15. června 1927 č. 76 Sb. z. a n. jest neodpočitatelnou položkou pouze úročení kapitálu v podniku uloženého, t. j. v akciích, prioritních akciích, závodních vkladech, společenstevních podílech, vkladech komanditistů a pod., naproti tomu jsou odčitatelné úroky hypotekární, z prioritních obligací, neb jiných dílčích dlužních úpisů.

II. Úroky z hypotekárních dluhů.

Úroky tyto podle nálezu ze 27. ledna 1922 — 612 — B 703 f nejsou srážkovou položkou, i když dluh jest v anuitách splatný, plyne-li z okolnosti, že nabytí reality, s ním převzaty také hypotekární dluhy, stalo se k trvalému uložení kapitálu vzhledem k § 94 c) (realita převzata byla i s hypotékou na účet kmenového vkladu společníka).

Nález z 29. března 1919 — 125 — B 22 f k námitce stěžovatele, Bohušovického akciového cukrovaru, že statek nebyl koupen k účelům cukrovaru, ani k zabezpečení řepy, uvádí, že nebylo tvrzeno, že koupen byl jen z donucení a úmyslem statku při nejbližší příležitosti se zbaviti, že šlo tedy o trvalé uložení kapitálu, u podniků zdaňovaných dle II. hl. náleží k ukládacímu kapitálu i ty součástky, jež poskytují trvale kapitálový výnos, zde nájemné, byť se to nedělo činností podnikatelskou a nejsou proto hypotekární úroky podle § 94 c) odčitatelné.

III. Poplatek ze smlouvy společenstevní.

Podle nálezu z 19. března 1925 č. 5577 — B 2420 f nelze pokládati za doplatek podle § 72 a nepodléhá tedy poplatku ze smlouvy společenstevní co společníci vnesli do společnosti nad kmenový vklad, nezakládají-li se tyto další přínosy na smlouvě společenstevní.

Okolnost, že společnost vstoupila do likvidace, nezakládá podle nálezu z 10. listopadu 1924 č. 20327/23 B 2168 f povinnost zaplatiti poplatek z částí společenstevních vkladů, které posud splaceny nebyly.

Zvýší-li společníci podíly, které posud 2,000.000 — nedosahovaly, na sumu přes tento obnos, podléhá celý zvýšený obnos vyšší sazbě 3% (§ 6 zák. 31/20).

Nálezy ze 24. února 1923 — 2773 B 1166 f, z 18. června 1923 — 3303 B 1397 f, z 18. května 1925 — 8424 B 1343 f.

I když smlouva nebyla sepsána náležitou formou spisu notářského, podléhá zřízení společnosti poplatku

podle II. škály; dle sp. 89 I. B 6 stačí jiná listina, svědčící o tom, že společnost se ustavila, protože podle § 6 vl. n. z 24. června 1920 č. 403 Sb. z., poplatní a ohlašovací povinnost ohledně společností obchodních jest nařízena bez rozdílu, sepsala-li se listina čili nic, ohledně společností podle obč. zák. však pouze tenkrát, byla-li o společnosti sepsána listina. (Nález z 2. dubna 1924 č. 5484 — B 1843.)

V. Poplatek z smlouvy o postupu podílů.

Nález ze 17. září 1926 — 18492 B 3317 f.

Smlouva tato podléhá poplatku dle škály II. i v tom případě, stanovena-li byla odděleně cena jednak za závodní podíly, jednak za určité majetkové hodnoty, jelikož jde o jednotný převod závodního podílu. (Vyměřen poplatek 2% z podílu a 3% z movitostí, rekurs zamítnut — rozdělení stalo se z důvodu dávky z přírůstku hodnoty.)

VI. Poplatek nemovitostí.

Jde o dvojí převod, když dvě osoby svým jménem koupily tovární realitu a daly pro sebe vložit právo vlastnické, za nějaký čas pak vnesly reality ty do společnosti, uzavřené s dalšími společníky.

Nerozhoduje úmysl koupiti pro společnost, chybí spec. plná moc před kupem vyhotovená s ověřeným podpisem (5 c. připom. k tar.). Nebylo-li možno tuto dáti, jelikož společnost ještě neexistovala, mohlo býti ve smlouvě uvedeno, že kupuje se pro tvořící se společnost. (Nález ze 27. prosince 1924 — 8323 — B 2253 f.)

Základem nemovitostního poplatku z přínosu reality do společnosti třemi společníky jest rozhodná hodnota celku (§ 1, nikoliv 5 zák. č. 74/01). (Nález z 8. února 1924 — 1903 — B 1717 f.)

VII. Srážkové položky.

Úplata, kterou platí společnost svému společníku za přenechání užívání patentu jen tehdy, docílí-li se určitý zisk, není odčitatelnou položkou. Úplata tato není provozovacím nákladem, totiž výdajem, který musí býti učiněn, aby docíleno bylo výnosu bez ohledu, bude-li zde čistý zisk, není režijním výdajem a jest rozdělením zisku dle § 93. (Nález ze 7. září 1925 — 12449 B 2647 f.)

Jest však srážkovou položkou, je-li úplata tato od zisku neodvislá a zakládá-li se na smluvním závazku.

(Nález z 21. března 1924 č. 4406 B 1805 f.)

Nejsou srážkovou položkou odpisy patentů, pokud byly jako vklad do společnosti vneseny podle nálezu z 8. února 1928 č. 2609 B 4088 f.

Podle nálezů ze 14. dubna 1924 č. 6732 B 1881 f a 25. ledna 1928 č. 1551 B 4068 f slouží zařizovací výlohy k rozmnožení kapitálu v podniku uloženého a netvoří srážkovou položku. Z téhož důvodu a podle nálezu ze 4. března 1928 č. 11845 B 425 f není srážkovou položkou odstupní za vzdání se dalšího užívání místností.

VIII. Daň obrátová.

Převod komplexu movitých věcí z firmy jednotlivců na společnost, uskutečněný smlouvou společenskou, podléhá 2% dani obrátové. (Nález z 26. března 1927 č. 14791/25 B 3626 f.)

Rozdělí-li likvidující společnost svým společníkům místo peněžité výplaty zboží z podniku zbylé, podléhá převod dani obrátové.

(Při veřejné společnosti podléhá při rozdělení zboží dani této pouze tím podílem, který nabyvateli dosud z důvodu společného vlastnictví nepřislušel — nález z 22. října 1928 č. 3170 B 4422.)

(Nález ze 6. února 1926 č. 1449 B 3004 f.)

IX. Odměna jednatelů — společníků.

Veškeré nálezy zásadně a konstantně z důvodu § 93 a 94 e z. d. a § 115 IV. l z. o spol. s r. o: odmítají přiznati platům jednatelů společníků odpočitatelnost od zisku, neshledávajice v odměně této plat, nýbrž rozdělení zisku. Jednatel-společník nemůže býti pokládán zároveň za zaměstnance společnosti, jelikož jest societerním orgánem těže.

Četné interní výnosy min. fin. jako na př. z 9. června 1912 č. 62783/7733/22 III. a z 23. ledna 1925 č. 115 206/24 přiznávaly odpočitatelnost platům jednatelem společníků, měli-li tito nárok na plat ze smlouvy společenské, byl-li nárok ten žalovatelný a měl-li na něj jednatel nárok bez ohledu, bylo-li dosaženo zisku.

Nálezy n. s. s. na př. z 23. dubna 1926 č. 8247 B 3166 f, z 12. března 1928 č. 2177/27 B 4151 f však rozhodují přes to zamítavě, tak

z 25. března 1927 č. 5034 B 3624 f,

z 9. června 1926 č. 11922 B 3268 f,

z 23. dubna 1926 č. 8287 B 3166 f,

z 31. ledna 1925 č. 19513/24 B 2318 f,

z 3. října 1925 č. 18049 B 2709 f,

z 15. května 1925 č. 9541 B 2530 f,

z 25. ledna 1924 č. 890 B 1680 f,

z 14. dubna 1924 č. 6732 B 1881 f,

z 7. října 1924 č. 17073 B 2100 f,

z 27. ledna 1922 č. 612 B 703 f,

z 25. dubna 1921 č. 4528 B 503 f,

a to z důvodů § 93 i po zrušení § 115 z. o sp.

s r. o.

Jelikož odměna jednatelů-společníků — není platem služebním, nepodléhá dani z vyššího služebního. (Nález z 12. prosince 1923 č. 21290 B 1596 f.)

Dnešní stav.

Podle § 79 h) nového z. d. odčitatelnými položkami jsou odměny společenských orgánů a jednatelů-společníků, jestliže

1. tito mají na ně právní žalovatelný nárok,

2. jsou neodvisly od docílení ryziho výtěžku,

3. jsou svou výší přiměřeny pracím uvedenými orgány v podniku konaným,

4. činnost jich v podniku jest jejich hlavním povoláním a jest taková, že by ji jinak musily konati placené síly zaměstnanecké,

5. odměny ty nečiní více než 30% ryziho výtěžku. Slovné znění bodu 5. připouští dokonce výklad, že odměny jednatelů 30% ryziho výtěžku přesahující nejsou vůbec, tedy ne pouze části nad 30% položkou srážkovou. Průvodní nařízení k ustanovení tomuto nevyšlo. Výnos min. fin. z 20. ledna 1928 č. 3875/28-III/7 vysvětluje ustanovení § 79 h takto:

Nutno lišiti činnost jednatele-společníka

a) jako orgánu společnosti — činnost societerní,

b) v činnosti provozní.

Odměna za činnost orgánu societerní není srážkovou položkou krom hotových výloh a presenčních známek vyplácených ve výši určené stanovami, jež kladou se na roveň hotovým výlohám.

Odměna za činnost vyvíjenou při vlastním provozování podniku jest odpočítatelnou položkou za podmínky, že tito orgánové podle ustanovení stanov za svou činnost jako jednatelé nejsou honorováni, a jsou platy tyto odčitatelné i nad mez 30% zisku.

Schází-li uvedené ustanovení, jsou odměny jednatelů — společníků — za jich provozní činnost odčitatelné jen za podmínek § 79 h.

Příklad: Společnost vykáže výtěžek 100.000 Kč, společník-jednatel za svou činnost jako ředitel závodu bere roční plat 80.000 Kč.

a) Smlouva společenská obsahuje toto ustanovení: »Jednatelé nemají nároku na plat z důvodu svého jednatelství, krom náhrady svých cestovních a jiných hotových výloh, jichž výši ustanoví valná hromada. Správu závodu povede A. (současně společník a jednatel) jako ředitel závodu, jehož služební požitky jako takové určeny budou zvláštní smlouvou.« Plný plat 80.000 Kč činí provozovací výdaj dani nepodléhající.

b) Obsahuje-li smlouva společenská pouze ustanovení, že správu závodu povede A. jako ředitel, jehož plat ustanoven bude valnou hromadou nebo smlouvou, a další ustanovení, že totiž jako jednatel na plat nároku nemá, ve smlouvě chybí, připočte se k ryzímu výtěžku 100.000 Kč plat 80.000 Kč, činí tedy zisk 180.000 Kč, odpočítati lze 30%, tedy 54.000 Kč a zbývajících 26.000 Kč připočte se k zisku 100.000 Kč.

Nejsem toho názoru, že uvedený výnos má plné odůvodnění v zákonu. Jsem přesvědčen, že výklad § 79 h ve smyslu uvedeného výnosu by opět neobstál před n. s. s. a tento jistě rozhodl by proti výnosu a podotkl by, jak učinil již při různých svých nálezech, že z interních nepublikovaných výnosů min. nemůže strana svého práva vyvozovati.

Přirozeně, že plat jednatelů — nespolečníků — nespadá pod ustanovení § 79 h a činí srážkovou položku vždy.

X. Odměna společníka — zřízence
tvoří srážkovou položku, tento není societerním orgánem, jimž jsou podle § 34 z. o sp. s r. o. jednatelé, dozorčí rada a valná hromada, a to i v tom případě, není-li listinného osvědčení o výši platu.

Stačí jeho právní nárok na odměnu podle § 1152 ob. z. a skutečnost, že mu plat byl vyplácen.

Odměna tato jest srážkovou položkou i v tom případě, pakli zřízence se stal dodatečně společníkem. (Nálezy z 9. prosince 1925 č. 23382 B 2865 f a z 25. ledna 1924 č. 890 B 1680 f.)

XI. Různé.

Dani z příjmu společníka podléhá částka, která skutečně ze zisku do majetku jeho přejde, tedy bilanční zisk, ne zisk zjištěný revisním odborem min. fin., což má význam pouze pro předpis daně výdělkové. (Nález ze dne 27. března 1924 č. 5099 B 1816 f.)

Ustanovení jednatele
s gáží (5% zisku) nepodléhá poplatku jako zmocňovací nebo služební smlouva (tar. pol. 117/27 — 86/46 —

III. šk.), jelikož jednatel není mandatářem společnosti ustanoveným k obstarávání cizích záležitostí, nýbrž obstarává záležitosti vlastní jako representant společnosti. (Nález z 1. prosince 1924 č. 20118/23 B 2210 f.)

Opačně rozhodl nález ze 17. září 1923 B 1445 f, kdy odměna byla stanovena bez ohledu k zisku, tedy byla-li i ztráta.

K zápisu výmazu likvidační firmy společnosti s r. o. není potřebí svolení berní správy podle § 8 zák. 134/20, jelikož svolení takového jest zapotřebí pouze k dobrovolnému zrušení společnosti, neb přeměně její. (Nález ze dne 3. listopadu 1928 č. 735/28.)

Rozhodnutí Nejvyššího soudu.

Usnesla-li se valná hromada společenstva platně na likvidaci a zrušení společenstva a zvolila za tím účelem likvidatory, nemůže nová pozdější valná hromada zrušovací usnesení dřívější valné hromady zrušiti a obnoviti dřívější stav, neboť obor působnosti jest předpisy §§ 36 č. 3 a 40 zák. č. 70/1873 ř. z., jež jsou donucovacího rázu, omezen jen na **likvidační činnost**.

Výmaz firmy společenstvenní lze provésti v takovém případě ihned, jakmile je prokázáno uspokojení věřitelů, není potřebí vyčkávati lhůty § 81 cit. zák.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze 24. ledna 1929 čj. R I 725/28. Krajský soud v Mladé Boleslavi Firm 1058/28.)

Družstvo X ve V. usneslo se na valné hromadě na zrušení a likvidaci, zvolila valná hromada likvidatory a v obchodním rejstříku byla zapsána likvidace firmy.

Nová mimořádná valná hromada usnesla se na zrušení dříve usnesené likvidace.

Nato Družstvo podalo žádost k rejstříkovému soudu za výmaz firmy likvidací, kterou první soud zamítl.

Soud rekursní vyhověl stížnosti společenstva, napadené usnesení zrušil a uložil rejstříkovému soudu, aby nehladě k zamítavým důvodům napadeného usnesení o žádosti za výmaz znovu rozhodl.

Odůvodnění: Dle protokolu o valné schůzi ze dne 8. září 1926 usnesla se stěžovatelka na této valné hromadě na likvidaci v důsledku sloučení se společenstvem sesterským v Praze. Usnesením rejstříkového soudu ze dne 15. dubna 1927 zápis likvidace společenstva a firmy likvidační byl povolen. Dalšímu návrhu družstva o výmaz z rejstříku společenstvenního po provedené likvidaci rejstříkový soud nevyhověl napadeným usnesením z důvodů, jež nelze pokládati opodstatněnými. Jak stížnost vším právem dovozuje, uplynutí lhůty v § 81 zák. z 9. dubna 1873 č. 70 ř. z., stanovené zde, nepřichází v úvahu, ježto dle konečné likvidační bilance pasiva družstva vyvažují aktiva a lze tedy (viz rozh. nejv. s. č. 2753 sb. Vážný) k výmazu přistoupiti ihned, jakmile jest prokázáno uspokojení věřitelů, což v daném případě tím spíše možno, ježto společenstvo X v Praze převzalo všechna aktiva a pasiva stěžovatelčina.

Co se týče druhého zamítavého důvodu, že členové rekurentky podali protest proti výmazu firmy a že nová valná hromada mimořádná má rozhodnouti o zrušení usnesení řádné valné hromady na zrušení a likvidaci společenstva, nemohla by nová valná hromada takové usnesení učiniti, když řádná valná schůze řádně byla svolána a správně jednomyslně se na likvidaci usnesla.

Proti rozhodnutí tomu podaly dovolací stížnost jednak představenstvo a jednak dozorčí rada. Nejvyšší soud dovolací stížnost představenstva odmítl a dovolací stížnosti dozorčí rady nevyhověl.

Odůvodnění: 1. Představenstvo jako takové není k podání dovolací stížnosti oprávněno, poněvadž vstupem společenstva do likvidace přestalo existovati a na jeho místo nastoupili likvidatoři (§§ 41, 44, 71 zákona z 9. dubna 1873 č. 70 ř. z., § 36 stanov). K nové volbě představenstva na mimořádné valné hromadě ze dne 23. června 1928 nelze přihlížeti, jak vyplyne z toho, co bude dále uvedeno.